Дмитренко Оксана Сергіївна, кандидат політичних наук, доцент Кафедри історії міжнародних відносин та гуманітарних дисциплін Українського Державного Університету імені Михайла Драгоманова, м. Київ, Україна, https://orcid.org/0009-0000-7621-2710

Dmytrenko Oksana S., Candidate of Political Sciences, Associate Professor at the Ukrainian State University named after Mykhailo Drahomanov, Department of History of International Relations and Humanities, Kyiv, https://orcid.org/0009-0000-7621-2710

ГІБРИДНІ ПЕРЕГОВОРИ У СУЧАСНІЙ МІЖНАРОДНІЙ ПРАКТИЦІ

HYBRID DIPLOMATIC STRATEGIES IN CONTEMPORARY INTERNATIONAL PRACTICE

Анотація. Поняття гібридних переговорів потребує комплексного теоретико-методологічного та прикладного аналізу як феномен, що використовується в сучасній міжнародній практиці та глобальному управлінні і має ознаку ключового інструменту трансформації комунікаційних стратегій. Спостерігаючи за зміною архітектури у глобальному безпековому середовищі, посиленій необмеженим розвитком Digital-технологій, а також розмиванням існуючих меж між розумінням стану миру і стану війни, недержавні актори замінили розуміння класичної дипломатичної парадигми та показали її глибоку кризову ситуацію різними прикладами. Пропонована наукова розвідка містить розуміння того, як концептуалізується поняття гібридних переговорів і розвиває тезу, що сучасні умови і практики їхнього застосування, - це не просто спосіб досягнути компромісу між учасниками переговорів, а й складний архітектурний, багатовимірний процес, який поєднує інформаційно-психологічний тиск,

класичну дипломатію, дипломатію економічного спротиву, вплив AI-технологій, а також військовий примус.

У статті автор доводить, що асиметричні конфлікти мають тільки один спосіб реалізації переговорного процесу: пошук інструментів, щоб управляти ескалацією, агресивними діями, маніпулятивними тезами, реалізації міжнародного порядку денного, який затягує час, щоб здобути тактичну чи стратегічну перевагу.

У геополітичному просторі аналіз гібридних переговорів повинен здійснюватися тільки в міждисциплінарному підході. Щоб опрацювати глибинну теорію та концепції асиметричних конфліктів у міжнародних відносинах, ураховуючи розвиток великих мовних моделей, заснованих на принципах штучного інтелекту, із урахуванням психології ведення процесу переговорів, а також із включенням теорії багатоагентних систем тощо, автор намагається розробити детальний підхід до типології стратегії ведення переговорів тих держав, які перебувають в умовах гібридної війни.

У науковій розвідці теоретичну площину підтверджено практичними релевантними кейсами, які прозвучали в засобах масової інформації. Результати дослідження показують, що сучасний переговорний процес має критичну залежність від ефективності учасників переговорів на рівні їхнього балансування між конкурентною та кооперативною пропозицією, їхньої здатності враховувати сценарні моделі та формувати міжвідомче розуміння очевидного і неочевидного партнерства.

Ключові слова: гібридні переговори, асиметричний вплив, управління конфліктами, змішана дипломатія.

Abstract. The concept of "hybrid negotiations" requires a comprehensive theoretical, methodological, and applied analysis. As a phenomenon employed in contemporary international practice and global governance, it serves as a key instrument

for transforming communication strategies. Amidst shifts in the global security architecture—exacerbated by the unbridled development of digital technologies and the blurring of boundaries between peace and war—non-state actors have challenged the classical diplomatic paradigm, demonstrating its profound state of crisis through various examples. This study explores the conceptualization of hybrid negotiations, arguing that their modern application extends beyond a mere search for compromise among parties. Instead, it constitutes a complex, multidimensional process that integrates information-psychological pressure, classical diplomacy, economic resistance, the influence of AI technologies, and military coercion.

The authors contend that in asymmetric conflicts, the negotiation process functions in a specific way: it involves identifying tools to manage escalation, aggressive actions, and manipulative narratives, while advancing an international agenda designed to buy time and secure a tactical or strategic advantage.

Within the geopolitical sphere, the analysis of hybrid negotiations must be conducted through an interdisciplinary approach. To explore the underlying theory and concepts of asymmetric conflicts in international relations—incorporating the development of large language models based on artificial intelligence, the psychology of the negotiation process, and the theory of multi-agent systems—the authors aim to develop a detailed approach to the typology of negotiation strategies employed by states engaged in hybrid warfare. In this study, the theoretical framework is substantiated by relevant, real-world cases drawn from media reports. The research findings indicate that the contemporary negotiation process is critically dependent on the effectiveness of the negotiators—specifically, their ability to strike a balance between competitive and cooperative approaches, to account for various scenario models, and to foster an interagency understanding of both explicit and implicit partnerships.

Keywords: hybrid negotiations, asymmetric influence, conflict management, mixed diplomacy.

Постановка проблеми. Вестфальська система остаточно закріпила класичне розуміння школи дипломатії у XX столітті і означила, що традиційна рамка міжнародних переговорів має чіткі фундаментальні принципи серед яких зрозуміла ідентифікація кожної зі сторін конфлікту, розуміння прозорості намірів кожного з акторів, розуміння, що держава має монополію вести зовнішню політику, розуміння держави, що вона прагне досягнути максимально ефективного врегулювання існуючих суперечностей засобами, які визнані законом.

Класична Гарвардська модель передбачає, що комунікація та взаємодія учасників переговорів, - це процес раціоналізації, у якому жорсткі позиції відсіюються від реальних інтересів, щоб досягти win-win угод, тобто угод заснованих на взаємній вигоді, із використанням об'єктивної ознаки, яка дозволить оцінити справедливість досягнутих результатів. Але сучасна наукова думка розуміє, що міжнародне середовище активно відходить від цієї фрагментації, дозволяє державам розмивати право на застосування кризи сили, а також не контролює входження цифровізації до усіх сфер життя суспільства, а отже, визнає, що класичні підходи значно обмежують ведення переговорного процесу.

Активність гібридних війн, які ведуться зараз у світі, та посилення конфліктів у сірій зоні виступають елементом випрацюваної багатоієрархічної стратегії тиску держав, де дипломатичний механізм уже працює не для того, щоб понизити рівень військового протистояння, а працює на рівні із ним. Екстрималізація умов ведення переговорів посилилася сутнісними мутаційними парадигмальними процесами, що активно застосовуються учасниками переговорів не для того, щоб знайти компроміс або погасити конфлікт, а для того, щоби застосовувати власний стратегічний вплив, маніпулювати сприйняттям міжнародної спільноти, затягнути час для перегрупування військ, отримати односторонні виграші і узаконити власні агресивні дії.

Наукова і практична проблема існує в тому, щоб перейти до глибокої концептуалізації поняття гібридних переговорів та вивести їх на рівень нового гнучкого формату взаємодії між учасниками, для можливості інтегрування у багатовекторному розумінні кооперативної і конкурентної стратегії, а також ураховування AI-цифрового та аналогового інструментів ведення переговорів в частині комунікаційної реалізації. Ми висловлюємо думку, що тільки системне розуміння поняття «гібридні переговори» та їхньої методологічної природи дозволить адекватно здійснити оцінку їхньої ефективності та впливів, які вони здійснюють на сучасний миротворчий процес із метою почати розробку дієвої стратегії, яка вестиме до стримування політики держав-агресорів та дозволить спроектувати зрозумілу стратегічну архітектуру миру і безпеки у майбутньому.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Опрацьовувати поняття гібридних переговорів необхідно на перетині академічного дискурсу, політичної конфліктології, безпекових студій, теорії міжнародних відносин міжнародного права та наук у сфері цифровізації. Теоретичну основу цієї розвідки складають класичні підходи академічної науки, однак ми будемо послуговуватися концептуально і фундаментально новим розумінням поняття «гібридні переговори», що відобразилося у розвідках Li та Soh [9, с. 233-240], які пропонують інноваційну модель гібридних переговорів, де кожен агент-учасник переговорів поєднує в собі кооперативну та конкурентну позицію і працює в складній тріаді «переконання-бажання-наміри».

Теоретико-правова основа гібридних загроз в контексті дослідження поняття гібридних переговорів відображена у працях Gorbulin [7, с. 494], Komarchuk [8, с. 49-51], які концептуалізують розуміння гібридної війни (яка складається з дипломатичних, військових та інформаційних дій) і розвивають поняття в комплексі, визначаючи гібридну агресію як міжнародний глобальний виклик, який прагне системно дестабілізувати держави і зруйнувати міжнародний порядок.

Науковці Лісова та ін. [4, с. 415-417] показують об'єктом наукового дослідження трансформацію поняття «міжнародне право» під впливом цих загроз і вводять розширення поняття агресивних кібероперацій, які починають замінювати механізми відповідальності держав.

Науковець Ціватий [6, с. 274-276] робить спробу розширити вказані теоретико-правничі засади і зазначає, що інституційна криза класичного ієрархічного порядку дипломатії зараз відображається в її потребі адаптуватися задля збереження безпеки в умовах, коли агресор перебуває у сірих зонах.

Malutan [10, с. 235-238] у своїх наукових розвідках показує, як відбувається перехід і зміна традиційної ієрархічної моделі до гнучкого варіанту ведення переговорів, у якому обов'язково будуть висока культурна адаптивність, етична відповідальність, аналітика великих даних, емоційний інтелект.

Науковці Єремєєва та Маргулов [3, с. 264-266] притримуються думки, що поняття міжнародних переговорів в умовах гібридної війни вийшло за межі класичної логіки та компромісів, тому вони виокреслюють основні стратегії переговорної поведінки, серед яких імітаційна, маніпуляційна, інформаційна, інтегрована, фрагментаційна та поведінка стратегії асиметричного тиску.

Учені Банчук-Петросова та співавтори [1, с. 138-145] зосереджуються на вивченні радикального ускладнення переговорів в контексті навмисної прихованості учасників переговорів, які можуть використовувати проксі структури, AI-атаки, дезінформацію, залучення кросфункційних та міждисциплінарних груп.

Науковиця Васильєва [2, с. 491] у своїй праці зосереджує увагу на важливості впровадження медіаційних інструментів у дипломатичні переговори в умовах гібридних війн.

Учені Титаренко та Чичкало-Кондрацька [5, с. 511-518] на зрізі медіації, комунікації та протидії маніпуляціям пропонують застосовувати діловий

протокол у ролі універсального комунікативного регулятора, який можна адаптувати до цифрового середовища та кризових умов.

Однак попри наявність значної кількості розвідок, досі залишається недопрацьованим поняття переговорної політики у межах гібридних переговорів як концепту, як інструменту, що виникають у відповідь на те, що класичні лінійні підходи більше неспроможні вирішити багатовекторні проблеми держав, які в ці переговори заходять.

За *мету* цієї статті обрано здійснити науковий аналіз теоретико-методологічних та практичних засад прояву тенденції гібридизації переговорів на сучасному зрізі міжнародних відносин.

Щоб досягнути поставлену мету, необхідно виконати такі *завдання*:

- аналіз еволюції переговорів, простеживши рух від традиційної парадигми до сучасної переговорної дипломатії;
- визначення, систематизація та класифікація основних стратегій поведінки у переговорах;
- дослідження нової ролі технологій, у тому числі штучного інтелекту;
- ілюстрація тенденцій вияву гібридизації переговорів.

Виклад основного матеріалу. Теоретичній концептуалізації притаманно доводити, що математична модель поведінки, якою керуються окремі учасники переговорів, має дві фундаментально протилежні мотивації, а саме самозацікавленість і альтруїстичність. Такий дуалізм активно формує архітектуру поняття «гібридні переговори», де конкуренція, маніпуляція та шантаж можуть співіснувати в пошуку взаємовигідних виграшних рішень, в утвердженні інституцій та координації зусиль для вирішення конфлікту.

Дипломатичний вимір показує, що гібридність, - це об'єднання жорстких формальних структур, які працювали в традиційній дипломатії, із можливістю швидко, адаптивно та інноваційно реагувати на сучасну зміну парадигм, на яку

впливає ситуативність, гнучкість, залучення інститутів громадянського суспільства та цифрова аналітика.

Першим практичним *прикладом* цього процесу на зрізі сучасного медійного та експертного дискурсу можемо назвати переговори, які відбувалися в межах Іранської ядерної програми та угоди ЄС-МЕРКОСУР, де було застосовано змішану цифрову дипломатію, коли традиційні зустрічі доповнили захищеними цифровими каналами, які дозволили делегаціям мати можливість проконсультуватися з національними представниками та громадськістю (Скорочено великі цикли, які було необхідно витратити на ухвалення рішень із декількох місяців до декількох днів).

Умови інтенсивного збройного конфлікту підсвічують поняття гібридних переговорів як нового інструменту дипломатії, бо стіл, за яким ведуться переговори, стає ще одним місцем воєнних дій, дуже часто тактичних і стратегічних. Це дозволяє зрозуміти, що гібридні переговори у гібридних війнах - баланс між жорсткістю розуміння проблеми і гнучкістю, яка охоплює цінність людини у цій жорсткості.

Для світу, який перебуває у війні, недостатньо просто досягнути остаточну згоду та підписати мирний договір. Гібридні переговори прагнуть отримати перевагу: стратегічну, тактичну або інформаційну. Міжнародні практики дозволяють сказати, що п'ять фундаментальних стратегій гібридної поведінки держав абсолютно зруйнували класичне розуміння дипломатії.

Імітаційна стратегія показує, що учасник може погодитися на переговори і створити імітацію власної активності, послуговуючись тільки формальною метою, не орієнтуючись досягнути певних домовленостей. Він буде затягувати час, який є важливим, щоб приготувалися війська, відновилися економічні ресурси чи спрацювали нові протестовані інструменти військового озброєння. Для міжнародної спільноти це уявна частина видимості готовності держави бути конструктивною.

Маніпуляція порядком денним - це можливість зміщувати фокус переговорів від ключових питань до другорядних: учасник буде зсувати акценти та легітимізувати свою політику через утвердження альтернативних наративів і розмивання предмету суперечки.

В інформаційно-інтегрованій стратегії працюють інформаційно-психологічні операції, де заяви, витоки інформації, ботоферми, генерації штучного інтелекту можуть вдаряти по культурній ідентичності та створювати тиск на інших учасників переговорів, щоб підірвати довіру до державної інституції.

У стратегії асиметричного переговорного тиску буде поєднуватися формальний діалог із невійськовими важелями, наприклад економічним примусом, шантажем у сфері енергетики, блокуванням і руйнування критичної інфраструктури та вкраплення юридичних маніпуляцій, а паралельно буде відбуватися військова ескалація на лінії зіткнення. Яскравим *прикладом* тут стала Чорноморська зернова ініціатива 2022-2023 року, де держава-агресор використала негативні сторони уряду, щоб шантажувати державу у сфері продовольства та продовжувала завдавати ударів і руйнувати портову інфраструктуру. Тоді Україна змогла переламати ситуацію на свою користь і організувати роботу коридору поставок, що вдалося завдяки зустрічному лінійному вектору роботи дронів, потоплення флагмана.

У стратегії фрагментації переговорного процесу буде показано, що треки, а саме безпековий, гуманітарний, економічний, політичний працюють окремо, розбиваючись на численні паралельні формати, хоча, насправді, вони всі перебувають в єдиному процесі переговорів, отже, зрозуміло, що команди, які беруть участь у переговорах, мусять кардинально змінювати підхід до їх ведення і переглядати власні знання про комунікаційні стратегії. Яскравим *прикладом* буде розуміння того, що в світі вже відбувалися такі переговори. У 2023-му році в Великій Британії відбувся перший саміт із безпеки штучного інтелекту, а вже в

січні 2024-го року у Давосі активно відпрацював Global Ai governance alliance, який до діалогу лідерів держав і представників найвпливовіших технологічних компаній. Це й показує гібридність, бо такі переговори не мали єдиного центру, а держави одночасно домовлялися в ООН на рівні дипломатичному, в Європарламенті на рівні юридичному та в Давосі безпосередньо з бізнес-рівнем.

Розглянемо також, у який спосіб різняться традиційні переговори та гібридні переговори та наведемо приклади ключових інструментів прояву ознак гібридності.

Основною метою взаємодії традиційних переговорів є пошук компромісу, вирішення конфлікту та максимізація спільної вигоди. У гібридних переговорах базовою потребою є управління кризою та здобуття інформаційної, економічної, стратегічної або тактичної переваги. Ключовим інструментом прояву гібридності відповідно до цієї мети є імітування діалогу, жорсткі шантажі та затягування часу, як наприклад, це було реалізовано навколо Мінського формату чи в затягуванні Сирійських мирних переговорів.

Суб'єктність та актори для класичної моделі це винятково державницький підхід, реалізований офіційними урядовими делегаціями, суверенними державами, формальними союзами; для гібридних переговорів - це багаторівневість підходу в долучені до екосистеми переговорного процесу урядів, приватних медіаторів, лобістських груп, технологічних гігантів. Ключовим інструментом прояву гібридності є залучення приватних медіаторів, створення неформальної експертної робочої групи або гібридних коаліцій. Наприклад, це відбувалося в діяльності спільноти Святого Егідія, що була покликана налагодити мир в Мозамбіку або в ролі Швейцарського HD Center конфлікту Х сірої зони.

Формат комунікації для традиційної системи означає аналоговість, суворц ієрархічність протокольність та повільність фізичних зустрічей; для гібридних переговорів - це можливість використовувати змішану дипломатію,

безперервність і безшовність зустрічей, поєднання фізичних і віртуальних інформаційних взаємодій в режимі реального часу. Ключовим інструментом прояву гібридності є використання месенджерів, захищених каналів комунікації, платформ верифікації даних, дистанційних бек-каналів. Прикладом є переговори ЄС-МЕРКОСУР, дистанційні бекканали, гібридні сесії щодо кліматичних конференцій.

Якщо розглядати критерії зв'язку з застосуванням сили, то для традиційної моделі це буде чіткість, юридичність, фактичне розмежування дипломатії в частині періоду миру та стану війни; для гібридних переговорів дипломатія стає невід'ємною частиною війни, а переговорний процес синхронізований із реальним часом ведення бойових дій. Ключовим інструментом прояву гібридності є використання правових норм як зброї та асиметричність військового примусу, а також масовані кібератаки під час проведення великих самітів. Прикладом є Чорноморська зернова ініціатива.

Якщо розглядати критерій ролі технології та штучного інтелекту на основі великої мовної моделі, то для традиційних переговорів вона використовується як допоміжний засіб для зв'язку і логістики, наприклад, в електронному документообігу; для гібридного формату технології можуть генерувати інсайти, оптимізовувати стратегії, автоматизовувати певні процеси, але натомість створювати критичні ризики, наприклад діпфейки. Інструментом тут є аналітика великих даних, яка дозволяє передбачити кроки опонента, дає розширену можливість сценарного моделювання певних криз та генерування контрнаративів. Прикладом є багатосторонні переговори щодо врегулювання ролі штучного інтелекту в Global Ai governance alliance.

Висновки. Отже, здійснений ґрунтовний та багатоаспектний аналіз дозволяє констатувати, що поняття «гібридні переговори» - це не тимчасова аномалія, а реальність переговорного світопорядку. У цій новій формі міжнародної практики відображено фундаментальний зсув класичної моделі переговорів: вони більше

не сприймаються, не аналізуються і не проектуються як інструмент раціоналізації добросовісності, механізму примирення або деескалації конфлікту. Гібридні переговори глибоко вкорінені в ієрархічну багаторівневу стратегію, яку проектують держави, дипломатичний інструментарій яких має зв'язок із військовим тиском, жорстким примусом, операціями у сфері і за допомогою штучного інтелекту та маніпулюванням.

Сучасна дипломатія, державницька сфера, безпекові відомства повинні досконало розуміти нові стратегії роботи у сфері гібридних переговорів, а отже, ефективно управляти складністю і інтегративністю, щоб досягати ідеальної синергії, військово-економічної стійкості, інноваційності, високотехнологічної дипломатії держави, яка перебуває у конфлікті, щоб справді здійснити захист національного суверенітету та просувати державницькі глобальні інтереси на міжнародному рівні.

Стрімка динаміка змін міжнародного середовища породжує перспективу подальших наукових досліджень у необхідності сфокусуватися на концептуалізації впливів алгоритмічних систем та генеративного штучного інтелекту, створеного великими мовними моделями.

Література:

1. Банчук-Петросова О. В., Воронова О. В., Сулим Б. В. Дипломатичні переговори в умовах гібридних війн: виклики та стратегії // Економічна парадигма. № 1(9 (101)) 2025, с. 138-145.

2. Васильєва О. А. Медіація та дипломатичні переговори в умовах гібридних війн // Рекомендовано до друку Вченою радою Державного університету «Житомирська політехніка». 2025, с. 491.

3. Єремєєва І. А., Маргулов А. Х. Міжнародні переговори як об’єкт методологічного аналізу в умовах гібридних війн // Актуальні проблеми сталого

розвитку. № 3(5) 2026, с. 264-269. – Режим доступу: https://doi.org/10.60022/3(5)-32S

4. Лісова К., Іскович В. Гібридні загрози та їх вплив на трансформацію міжнародно-правових норм // Ірпінський юридичний часопис. 2026, с. 414-423. – Режим доступу: https://doi.org/10.33244/2617-4154-2(23)-2026-414-423

5. Титаренко Л., Чичкало-Кондрацька І. Міжнаціональні комунікації: сучасні виклики та дотримання ділового протоколу // Grail of Science. 2026, с. 511-518. – Режим доступу: https://doi.org/10.36074/grail-of-science.01.05.2026.056

6. Ціватий В. Г. Політика безпеки, гібридні війни і міжнародно-політичні переговори в теорії та практиці дипломатії: історико-інституціональний і політико-правовий дискурси // Наукові заходи Юридичного факультету Західноукраїнського національного університету. 2022, с. 274-278.

7. Gorbulin V. P. World hybrid war: Ukrainian front: monograph // Kyiv: NISD. 2017, p. 494.

8. Komarchuk O. Гібридна війна: сутність та структура феномену // Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії. № 1(3) 2018, с. 48-54. – Режим доступу: https://doi.org/10.29038/2524-2679-2018-01-48-54

9. Li X., Soh L. K. Hybrid negotiation for resource coordination in multiagent systems // Web Intelligence and Agent Systems. № 3(4) 2005, p. 231-259.

10. Malutan D. The hybrid approach to negotiation: bridging traditional and contemporary practices in 2024 // Journal of Research and Innovation for Sustainable Society. № 6(2) 2024, p. 233-244.

References:

1. Banchuk-Petrosova, O. V., Voronova, O. V., & Sulym, B. V. (2025). Dyplomatychni perehovory v umovakh hibrydnykh viin: vyklyky ta stratehii [Diplomatic negotiations in the context of hybrid wars: challenges and strategies]. Ekonomichna paradyhma - Economic Paradigm, 1(9 (101)), 138-145 [in Ukrainian].

2. Vasylieva, O. A. (2025). Mediatsiia ta dyplomatychni perehovory v umovakh hibrydnykh viin [Mediation and diplomatic negotiations in the context of hybrid wars]. Rekomendovano do druku Vchenoiu radoiu Derzhavnoho universytetu «Zhytomyrska politekhnika» - Recommended for publication by the Academic Council of Zhytomyr Polytechnic State University, 491 [in Ukrainian].

3. Yeremieieva, I. A., & Marhulov, A. Kh. (2026). Mizhnarodni perehovory yak ob'iekt metodolohichnoho analizu v umovakh hibrydnykh viin [International negotiations as an object of methodological analysis in the context of hybrid wars]. Aktualni problemy staloho rozvytku - Current Problems of Sustainable Development, 3(5), 264-269. Retrieved from https://doi.org/10.60022/3(5)-32S [in Ukrainian].

4. Lisova, K., & Iskovych, V. (2026). Hibrydni zahrozy ta yikh vplyv na transformatsiiu mizhnarodno-pravovykh norm [Hybrid threats and their impact on the transformation of international legal norms]. Irpinskyi yurydychnyi chasopys - Irpin Law Journal, 414-423. Retrieved from https://doi.org/10.33244/2617-4154-2(23)-2026-414-423 [in Ukrainian].

5. Tytarenko, L., & Chychkalo-Kondratska, I. (2026). Mizhnatsionalni komunikatsii: suchasni vyklyky ta dotrymannia dilovoho protokolu [Interethnic communications: modern challenges and compliance with business protocol]. Grail of Science, 511-518. Retrieved from https://doi.org/10.36074/grail-of-science.01.05.2026.056 [in Ukrainian].

6. Tsivatyi, V. H. (2022). Polityka bezpeky, hibrydni viiny i mizhnarodno-politychni perehovory v teorii ta praktytsi dyplomatii: istoryko-instytutsionalnyi i polityko-pravovyi dyskursy [Security policy, hybrid wars and international political negotiations in the theory and practice of diplomacy: historical-institutional and political-legal discourses]. Naukovi zakhody Yurydychnoho fakultetu Zakhidnoukrainskoho natsionalnoho universytetu - Scientific events of the Faculty of Law of the West Ukrainian National University, 274-278 [in Ukrainian].

7. Gorbulin, V. P. (2017). Svitova hibrydna viina: ukrainskyi front: monohrafiia [World hybrid war: Ukrainian front: monograph]. Kyiv: NISD, 494.

8. Komarchuk, O. (2018). Hibrydna viina: sutnist ta struktura fenomenu [Hybrid war: the essence and structure of the phenomenon]. Mizhnarodni vidnosyny, suspilni komunikatsii ta rehionalni studii - International Relations, Public Communications and Regional Studies, 1(3), 48-54. Retrieved from https://doi.org/10.29038/2524-2679-2018-01-48-54 [in Ukrainian].

9. Li, X., & Soh, L. K. (2005). Hibrydni perehovory dlia koordynatsii resursiv u bahatoahentnykh systemakh [Hybrid negotiation for resource coordination in multiagent systems]. Web Intelligence and Agent Systems, 3(4), 231-259.

10. Malutan, D. (2024). Hibrydnyi pidkhid do perehovoriv: poiednannia tradytsiinykh ta suchasnykh praktyk u 2024 rotsi [The hybrid approach to negotiation: bridging traditional and contemporary practices in 2024]. Journal of Research and Innovation for Sustainable Society, 6(2), 233-244.